

3. Braki w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku

Zostało uznane znaczenie (pkt 3[9]) wyroku w sprawie Atomic⁽²⁾, przy czym ma on mieć zastosowanie, gdy OHIM dysponuje już wskazaniem dotyczącym prawa krajowego (pkt 41), co stanowi sprzeczność, gdyż wtedy nie ma on zastosowania z urzędu.

W pkt 45 wskazuje się, że przed OHIM nie można powołać się na argumenty podniesione w innych postępowaniach przed OHIM, przy czym nie jest wyjaśnione, dlaczego tak ma być.

Pominięcie wszelkiej analizy porównania pomiędzy znakami towarowymi, co stanowi rzeczowy zarzut (pkt 55 wyroku), skutkuje brakiem możliwości podjęcia obrony przez niniejszą stronę.

4. Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd

Sąd naruszył prawo do obrony, nie orzekając w przedmiocie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, o którym mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009. Pośród zarzutów skargi, pkt 19–22, zasadniczym zarzutem jest błędna ocena dotycząca prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. Zgodnie ze wspomnianym orzecznictwem prawdopodobieństwo wprowadzenia odbiorców w błąd należy oceniać całościowo przy uwzględnieniu wszystkich istotnych okoliczności danego przypadku.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

⁽²⁾ Wyrok Sądu z dnia 20 kwietnia 2005 r. w sprawie T-318/03 Atomic Austria przeciwko OHIM — Fábricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ), Zb.Orz. s. II-1319.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 4 czerwca 2013 r. — Haeger & Schmidt GmbH przeciwko Mutuelles du Mans assurances Iard SA (MMA Iard), Jacques'owi Lorii, Dominique'owi Miquelowi, działającemu w charakterze likwidatora Safram intercontinental SARL, Ace Insurance SA NV, Va Tech JST SA, Axa Corporate Solutions SA

(Sprawa C-305/13)

(2013/C 207/58)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Haeger & Schmidt GmbH

Strona pozwana: Mutuelles du Mans assurances Iard SA (MMA Iard), Jacques Lorio, Dominique Miquel, działający w charakterze likwidatora Safram intercontinental SARL, Ace Insurance SA NV, Va Tech JST SA, Axa Corporate Solutions SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy głównym przedmiotem umowy spedycji, przez którą zleceniodawca powierza spedytorowi, działającemu w swoim własnym imieniu i na swoją własną odpowiedzialność, organizację przewozu towarów, który wykona on przez jednego lub większą liczbę przewoźników na rachunek zleceniodawcy, może być, a jeśli tak, to pod jakimi warunkami, przewóz towarów w rozumieniu art. 4 ust. 4 zdanie ostatnie Konwencji rzymskiej z dnia 19 czerwca 1980 r. o prawie właściwym dla zobowiązań umownych⁽¹⁾?
- 2) Jeżeli umowę spedycji można uznać za umowę przewozu towarów w rozumieniu ww. art. 4 ust. 4, lecz jeśli nie znajduje zastosowania szczególne domniemanie określania prawa właściwego, które przewiduje to postanowienie, wobec niewystąpienia wymaganego przez niego zbiegu okoliczności — czy jego pierwsze zdanie, zgodnie z którym ogólne domniemanie, o którym mowa w ust. 2, nie stosuje się do umów przewozu towarów, należy interpretować w ten sposób, iż sędzia powinien ustalać prawo właściwe nie na podstawie tego domniemanie, które ostatecznie nie ma zastosowania, lecz przy zastosowaniu zasady ogólnej zawartej w art. 4 ust. 1, tj. ustalając państwo, z którym umowa wykazuje najściślejszy związek, nie wyróżniając szczególnie państwa, w którym ma przedsiębiorstwo strona spełniająca świadczenie charakterystyczne dla umowy?
- 3) Zakładając, że ogólne domniemanie, o którym mowa w art. 4 ust. 2, ma zastosowanie do umów spedycji, czy w przypadku, gdy składający pierwsze zamówienie zawiera umowę z pierwszym spedytorem, którego następnie z jego własnej inicjatywy zastępuje drugi, prawo właściwe w stosunkach umownych pomiędzy zamawiającym a drugim spedytorem może zostać określone w zależności od miejsca przedsiębiorstwa pierwszego spedytora, przez co prawo tak wyznaczone zostałoby uznane za mające ogólne zastosowanie do całokształtu czynności spedycyjnych?

⁽¹⁾ Konwencja o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwarta do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 r. (Dz.U. L 266, s. 1).